

Na hrubohmotné hranici.

Miliony pozemských lidí nazývají se hledateli a přece jimi nejsou! Mezi pokorným hledáním a samolibým, ješitným badáním je veliký rozdíl! A tito pozemští lidé nejsou hledajícími, nýbrž chtějí se stát jen břitkými, ostrými badateli. Opravdové hledání vyžaduje však **pokoru** a tu již dnešní člověk nezná.

Vzdor tomu považují se všichni za hledatele Pravdy, ba dokonce si i namlouvají, že badáním stali se již také vědoucími. V nejlepších případech, chtějí-li ukázat spolubližním svou skromnost, činí si nárok na částečné vědění a to vždycky to větší, aby se vždy vydávali za více vědomé než ostatní.

Takováto domýšlivost mohla by být považována za směšně groteskní, kdyby nepřinášela v sobě tak časté nebezpečí. A ona jest skutečně nebezpečná. Je pozemsky nebezpečnou pro vrstevníky a duchovně pro tyto domýšlivce samotné. A přece, pokud je rozum považován za nejvyšší, nemůže býti jinak. Vždyť badání a hloubání jest **jen** práce rozumu. Rozum, jako výplod hrubohmotného mozku a podrobený proto i hrubohmotným prazákonům stvoření, patří k nejjemnější formě hrubohmotnosti. Co může tedy tento rozum vyzkoumat o **duchovnu**, s nímž nemá přece naprosto nic příbuzného. **Na této jediné a úplně přirozené skutečnosti ztroskotává všechno!**

Z toho důvodu všichni pozemští lidé, kteří se považují za hledatele Pravdy nebo Boha, ukazují již celým způsobem své činnosti naprostou neschopnost pro jakékoliv hledání v duchovnu. Již používání slova „hledání“ poukazuje na sebeklam.

Při opravdovém hledání může být vždy jen **nalezeno**, správněji řečeno, může tu přicházet v úvahu jen přijímání. Přijímání moudrosti Boží, kterou On vložil do stvoření. „Nalezení“ zákona, který vytvořil toto stvoření, udržuje je neustále v pohybu, aby mohlo existovat, a který je povzbuzuje a nutí k trvalému vývoji.

Takové „nalezení zákona“ nemůže však člověk dosáhnouti svou bádavou snahou! Brzy uvázne ve svém badání, protože v každém případě je přinucen se zastavit již na počátku jemnohmotnosti. Člověk ve své bádavé snaze musí se zastavit na konečném bodu jemné hrubohmotnosti a nemůže již dále.

Lidskému rozumu jest a zůstane jemnohmotnost cizím druhem s nímž nemůže dosáhnout spojení. A není-li spojení, nemůže být také porozumění, ba ani ne vidění nebo slyšení, tím méně badání, zkoumání nebo zařazení do hrubohmotných pojmů, kterých rozum nemůže vůbec postrádat. Je to důkaz, že stojí pod hrubohmotným zákonem a je naň pevně připoután. Proto každý dosavadní „hledající“ nebo „**duchovní badatel**“ zůstává vždy těsně připoután na hrubohmotnost a nemůže nikdy ani při skutečném nejvyšším výkonu překročiti její nejjemnější hranice směrem vzhůru. Prazákon stvoření ho zadrží železnou silou. Je mu naprosto nemožno jíti dále.

Proto musely tak často a žalostně ztroskotat mnohé, tak zvané zkušební komise, které se cítily povolány ke „zkoumání“ pravosti mediálních vlastností a jejich výsledků, aby mohly pak vynést rozsudek, podle něhož by se mělo lidstvo řídit.

Výsledkem jejich **zkoumání** bylo vždy jen žalostné ztroskotání a to i tehdy, když oni sami chtěli vzbudit zdání o opaku a sami věřili ve svůj úsudek. Důslednost nepošinitelných

zákonů stvoření svědčí však o jiném a mluví **proti** nim. A každé jiné dokazování vůči neochvějnosti Božích zákonů jest pouze falešné a mylné lidské dílo, vzniklé z nízké ješitnosti a samolibosti nejužšího omezení.

Z téhož důvodu staví se také pozemské soudy nepřátelsky vůči všem jemnohmotným událostem, poněvadž nejsou prostě vůbec schopny vmysletí se do věcí, které jsou tak nesmírně vzdáleny jejich porozumění.

Je to však jejich chyba, jako důsledek vlastní omezenosti, kterou si vytvořili leností svého ducha, jehož nechali klidně spát, zatím co pozemský **rozum** pocházející z hrubohmotnosti považují za svého **ducha** a jako takový ho oceňují. Nebývá to vždy chyba těch, které chtějí posuzovat. Vzdor tomu se však nikdy nezaleknou, aby způsobem, který odporuje Božským zákonům, nesoudili o věcech, jimž nerozumí. Ba naopak, z tohoto nepochopení hledají ve skutečných jemnohmotných událostech i v duchovnu velmi často úmysl vědomého klamání, ba dokonce i podvodu. Je to týž způsob jednání, používaný kdysi církvemi a pozemskými soudci v procesech proti čarodějnictví. Nic jiného to není. Není o nic méně odporný a omezený než tehdy a přiči se právě tak ještě i dnes všem prázákonům stvoření.

Výjimky, kdy opravdový podvodník chce využít nějaké věci pro sebe, jsou ve **všech** odvětvích působení pozemských lidí a přece se pro to již předem celý druh nesmí posuzovat s nedůvěrou. Je tomu tak v každém řemesle i v každé vědě a ve všech oborech nejrůznějších povolání. Avšak tyto podvodníky poznáte konečně vždy bez velkých obtíží, poněvadž zlé chtění nedá se trvale zakrývat.

Proto musí býti toto podivné nepřátelství pozemských soudů, tak jako všech rozumových lidí klidnému pozorovateli tím nápadnější.

Při pozornější úvaze vysvitne snadno, že jen tlak naprosté neschopnosti vůči těmto věcem je východiskem hnací síly bezpodmínečného nepřátelství a snahy po potlačení.

Dnes opravdu žádný člověk nemá ani tušení o velikosti, čistotě a při tom ohromující prostotě a skutečně velmi snadné srozumitelnosti základních zákonů ve stvoření, podle nichž se pozemské zákony a církve **musí** řídit, chtějí-li býti správné a pravdivé a tím také milé Bohu! Nemohou a nesmí jednat jinak, aniž by působily škody samy sobě a svým spolubližním.

Pro všechny tvory, nechtějí-li býti škůdci stvoření, není jiné cesty, než tyto neochvějné zákony Boží ve stvoření, z nichž přece samy vznikly a jimž se musí také podrobit. Konečně i člověk jako tvor musí se odhodlat k tomu, aby se podle toho řídil, nechce-li propadnouti zkáze svou lehkomyšlností, svou vypínavostí a s ní tak úzce spojeným rozumovým chytráctvím. Vždyť rozum hraje ve velikém stvoření jenom nepatrnou úlohu a slouží pouze k pohybu v nejhrubší hrubohmotnosti. Co je nad touto hranicí nemůže nikdy pochopit a proto také nemůže v tom nikdy být činným, tím méně může o tom soudit.

Celé vědění, které pozemské lidstvo dnes má a kterým se tolik pyšní, pohybuje se **jen** v říši hrubohmotnosti a nejde nad ni! To ukazuje, jak úzce omezeným je toto vědění, neboť hrubohmotnost je ze všech kruhů stvoření tím **nejnižším**, nejhutnějším a nejtěžším a v tomto pozdějším stvoření v pojmech proto také nejúžeji omezeným. –

Také vaše myšlenky jakožto produkt mozku jsou jen hrubohmotného druhu! Náleží k jemné hrubohmotnosti. Sem patří tedy také všechny myšlenkové formy, které mohou být tak často mediemi viděny. Media se domnívají, že je to již říše jemnohmotnosti nebo dokonce duchovno. Již dříve v jedné přednášce jsem se zmínil o myšlenkových formách a mluvil jsem také o centrech, která se z nich vytvářejí. Nemluvil jsem však o úrovních nebo druzích, ku kterým patří. Myšlenky, tak jako myšlenkové formy jsou ještě **hrubohmotného druhu** i když patří k **jemné** hrubohmotnosti. Nejsou **jemnohmotné**. Jemnohmotnost nemá nic společného s jemnou hrubohmotností.

Jsou to úplně rozdílné druhy a nemohou se mísiti, nýbrž musí státi vždy vedle sebe, poněvadž jiný druh je podroben také i jiným **formám** zákona. V každém druhu stvoření jsou ovšem Božské zákony jednotné, neboť pronikají celým stvořením, avšak tyto zákony jeví se vzdor vlastní jednotnosti v každém druhu stvoření v jiné formě, přiměřené dotyčnému druhu. Nemůže proto nikdy člověk s hrubohmotnými nástroji, k nimž patří mozek s rozumem zkoumat to, co patří do jemnohmotnosti nebo dokonce to soudit. Právě tak je tomu i s věcmi, které se odehrávají v duchovnu, pokud tu chybí spojení, jehož možno dosáhnout jen zářením.

Cesta záření z hrubohmotna jest však uzavřena ještě všem těm, kdož se bezpodmínečně podrobili nadvládě rozumu, který je pevně připoután na hrubohmotnost a její pojmy. Tito vyložení otroci rozumu nemohou vysílat záření do jiných úrovní, poněvadž si k tomu sami uzavřeli hranice tím, že nechali zakrkněti vše, co je k vysílání záření nutné!

Lidé lezou již jen po zemi, zatím co jejich rozmach do výšin

již dávno od nich odpadl, poněvadž ho nepoužívali a nevyužívali od té doby, kdy začali rozum považovat za nejvyšší a který je tím připoutal k zemi. Museli jste pak propadnout zákonu přizpůsobení, který ve hmotnosti samočinně působí. Vedlo se vám jako zvířatům, jimž nejprve křídla zvolna zakrňovala a pak úplně zmizela, protože jich nikdy nepoužívaly, nebo jako rybám, jejichž plovací měchýř sloužící ke vzestupu a udržení se ve vodě časem zmizel, poněvadž se následkem silných proudů vod trvale zdržovaly jen na dně.

Přirozeně, že se to nestane tak rychle z dneška na zítřek, nýbrž teprve průběhem staletí, ba i tisíciletí. Ale stane se to. A u lidského ducha se to již stalo!

Všechno, čeho nepoužíváte horlivě a správným způsobem, musí u vás časem zakrnět a zmizet. Samočinné přizpůsobení jest jen následkem zákona **pohybu** ve stvoření. Je to jen **jedním** z jeho mnohostranných projevů. Co se nepohybuje správným způsobem a přirozeně i to, co se stále **neudržíje** v nutném pohybu, **musí** zakrnět a konečně býti odvrženo každou hrubohmotnou formou. Neboť každá forma vytváří se jen podle druhů pohybu.

Nemyslete si, že to odporuje vědění, že **duch** si vytváří tělo. V tom je pouze potvrzení a svědčí to o neúchylnosti tohoto zákona, neboť každé chtění ducha **jest** pohybem, který v dalším svém působení utváří opět pohyb!

Jděte a hledejte v přírodě! Pozorujte stvoření samo. Naleznete ryby, které neumí plavat, poněvadž se těžko udržují v proudících vodách a proto se zdržují na dně. U nich zakrněl plovací měchýř a časem se úplně ztratil. Znáte i ptáky, kteří nedovedou létat. Vzpomeňte si jen na tučňáky, pštrosy a mnohé

jiné. Vytváří a udržuje se vždy jen **ta** část a **ta** schopnost, která se také **používá**. Která je tedy činna v zákoně nutného pohybu.

Tisíce let využili jste však jen k tomu, abyste se křečovitě připjali na nejnižší a úzce omezenou říši hrubohmotnosti, poněvadž vám byla vším. Zavrtali jste se do ní a **nedovedete** již pohleděti vzhůru! Ztratili jste již k tomu schopnost a sami jste tomu odvykli leností svého ducha, který se nechce již pohybovat vzhůru a u mnohých dnes se již ani pohybovat **nedovede**!

Proto vám bude nyní také těžkým pochopit **slovo** z nejvyšších výšin a mnohému z vás to bude již úplně nemožné. Kdo je chce měřit jediné **rozumem**, ten nikdy nepozná jeho skutečné hodnoty, neboť strhuje slovo Boží do nízkého hrubohmotného chápání! Ten, kdo dovede již jen malicherně myslet, zmenšuje svým vlastním porozuměním i slovo, nepozná ho tedy a lehce je odsune stranou, poněvadž nevidí a nikdy již **neuvídí to**, co skutečně obsahuje!

V této své malosti bude však rád o slovu mluvit, je kritizovat, nebo dokonce bude je chtít učinit opovrhovaným, neboť takoví lidé dělají právě jen **to**, co **svědčí** o jejich úzce omezené vědychtivosti a co zřetelně mluví o jejich naprosté neschopnosti proniknouti hlouběji. Prožíváte to denně a všude, že právě všichni opravdu hloupí lidé se považují za zvláště chytré a pokouší se rozmlouvat o tom, o čem moudrý mlčí. Hloupost je vždycky dotěrná.

Pozorujte jednou lidi, kteří všude a nápadně rádi vypráví o jemnohmotných nebo dokonce duchovních zjevech. Brzy poznáte, že ve skutečnosti o tom opravdu ničeho neví. Zvláště ti, kteří často mluví o karmě! Nechte si jednou od takového člověka

vysvětlit co je to karma. Z divokého zmatku, který pak uslyšíte, bude vás obcházet hrůza.

Jsou i takoví lidé, kteří sami nevypráví, nýbrž se skromně táží. Podívejte se na ně bystřeji, dříve než jim odpovíte. Většina z nich chce objevit v karmě pro sebe a pro své slabosti jen omluvu. Tím, že věří v karmu, touží jen **po tom**, aby mohli i nadále s klidem se poddávat svým slabostem a mnohdy dokonce i nevychovanosti. Jakmile jim však z toho vznikají nepříjemnosti, ihned se sami omlouvají, že je to přece jejich karma. S pokryteckými posuňky rádi vzdychají: „Je to má karma, kterou mám odpykat!“ Stále jen vzdychají, zatím co s trochou ohledů na své bližní a s trochou sebevýchovy mohli by mnohé změnit, nebo se toho uvarovat. Tím stávají se tyrany svého okolí a rušiteli harmonie!

Nemyslí a **nechtějí** na to myslet, že teprve tím uvalují na sebe karmu, která u nich může trvat i staletí!

Všechno to je pouhý žvást, nic než žvást vzniklý z nedostatku svěžího chtění a z ješitnosti! Škoda každé minuty, kterou člověk obětuje takovým duchovním lenochům. Nevšímejte si jich a uvědomte si, že ten kdo skutečně něco ví, nebude nikdy o tom žvanit!

Takový člověk nepovažuje své vědění za zábavu a nepoužívá ho k tomu. Bude odpovídat jen na vážné otázky a to ještě váhavě, pokud se nepřesvědčí, že tazatele žene k tomu jen opravdu poctivé chtění.

Lidské řeči o těchto věcech jsou většinou jen prázdným zvukem, neboť pochopení pozemských lidí nemůže překonat

hranice hrubohmotnosti následkem chyb, kterých se ve stvoření dopustili a jež je leností jejich ducha udržují dole. Zaměňují ducha s pozemským rozumem a vytváří tak sami nízkou hranici.

Vy pozemšťané nynější doby, nevytvářejte a nepronášejte v budoucnosti úsudky o věcech, jimž nemůžete rozumět. Vina, kterou tím na sebe uvalujete je **příliš** těžká. Není menší než ta, kterou na sebe kdysi uvalili ti lidé, kteří v nesmyslném zaslepení uvrhli nesčetné tisíce lidí do bídy a utrpení a mnohé z nich připravili i o pozemský život upálením, po dnech plných muk. Označujete-li dnes tytéž lidi jako podvodníky a jejich projevy jako hrubý klam, uvalujete na sebe podle zákona Páně stejnou vinu.

Snažte se konečně, abyste plnili **své** povinnosti vůči svému Bohu **a poznali Boží zákony** dříve, než budete chtít soudit! Nemáte práva očekávat odpuštění. Nemůžete to očekávat ani podle vašeho vlastního zákona, podle něhož neznalost zákona nechrání před trestem! Oko za oko, zub za zub, tak má se nyní dít **těm** lidem, kteří nechtějí jinak a nechtějí slyšet zákon Páně. Lidé, pomněte, že stojíte v soudu!